

Revista Electrònica
de Poesia

Aula de Poesia de Barcelona

<http://www.ub.es/aulapoesiabarcelona/auna>

“El món és així, cal acceptar-ho i buscar el teu espai de llibertat”

ENTREVISTA A JOSÉ ANTONIO ARCEDIANO

Per Clara Comas

Els cabells se li gronxen lleugerament quan camina i té una mirada negra, penetrant. Duu unes botes de punta, que sobresurten gairebé sempre per sota els seus texans, i una jaqueta de cuir fosca, ben cuidada, damunt les espatlles. S'encén els cigarrets amb tranquil·litat i sol pujar als escenaris amb un deix de nerviosisme, que rebel·la humilitat i honestedat. Ara, respon les preguntes amb sinceritat i combina secrets i consells, sense fatxenderia. A l'entrar, un somriure, per trencar el gel. Damunt la taula, una tassa de tè calenta i una cervesa freda que es balanceja i cau. Estem a punt. Comencen les preguntes.

Has estudiat filosofia, ets poeta i treballes en l'àmbit judicial. Com es compagina tot plegat?

Vaig tornar de la “mili” i a casa em van dir: “t'has de buscar la vida”. Llavors em va sortir l'opció de fer-me funcionari. Vaig estar carregant el tren postal de l'Estació de França i més tard vaig acabar on sóc ara.

I els estudis de Filosofia?

Això va ser després. Primer em vaig plantejar fer dret, perquè té relació amb la meua feina, però no era el que volia. I vaig fer Filosofia, i després fins i tot vaig fer el CAP amb la intenció de ser professor. Però es va quedar allà...

Quan va començar el teu camí poètic?

Vaig començar a escriure seriosament bastant tard, cap als 23. Abans havia fet algunes novel·les, relats, coses de ficció, però molt complicades i dolentes. Malgrat tot, ho guardo, pensant que sempre hi ha temes que es poden reformular. Més que res ho conservo com per tenir la sensació que tinc una trajectòria.

I quina és la trajectòria que t'ha portat fins on ets ara? Quin camí has seguit?

He seguit les meves intuïcions. Vaig començar per la poesia de l'experiència, pel seu discurs senzill i proper. Més endavant, vaig fer el Taller de l'Aula de Poesia de

Barcelona i em va canviar la idea de poesia. Després, a les lectures de Luis Garcia Montero o Felipe Benítez Reyes, van seguir Fonollosa, Estellés, Espriu, Félix Grande, Bukowski, Carver... Amb ells vaig anar veient quina mena de poeta m'agradaria arribar a ser, algun dia.

Les lectures m'ajuden a situar-me. Fins i tot els poetes dolents o els que no t'agraden serveixen per veure en ells les coses que tu fas, de retòrica, d'expressió... Veure els errors i els defectes, i corregir-los. I també és important la lectura dels poetes més propers, dels coetanis per acabar-te de situar.

Com escrius, a on, quan?

En qualsevol moment, en qualsevol lloc, mai en una taula. Em deixo portar com aquella frase que diu alguna cosa així com: "el primer vers és un regal dels Déus" i després ve la resta. A excepció de quan escric per encàrrec, o estic fent les correccions o el muntatge d'un llibre.

I ara tens algun llibre en preparació?

Sí, en tinc tres acabats i preparats per publicar. Ara ho podré fer, això d'escriure assegut en una taula, abans no podia.

Quan presentes alguns dels actes poètics que organitzes (com la Revista Parlada) es nota que ets una persona perfeccionista i que t'agrada fer les coses ben fetes, és així?

Sí, miro de ser exigent, tot i que sempre tenim un xic d'aquell narcisisme que ens fa estar satisfets amb el que fem. Però busco una qualitat literària, una homogeneïtat. Quan faig les presentacions dels poetes no vull semblar acadèmic, perquè no ho sóc. El que vull és fer una lectura atenta.

T'identifiques amb l'etiqueta de Promotor Cultural, que et posen al pròleg del teu llibre de poemes *Los bosques de Wisconsin*?

Suposo que encara que m'hi identifiqui o no, el que sí que és cert és que hi dedico molt temps. Amb la revista Caravansari (revista literària de poesia contemporània) me n'he adonat que quan parles dels altres, si no vigiles molt, acabes parlant de tu mateix i distorsiones la realitat. Jo evito entrar en valoracions, i si no m'agrada un llibre directament no el ressenyo, i ja està. Per sort puc escollir, és l'avantatge d'aquest tipus de revistes, encara que tinguin menys ressò.

També vas fer una programa de ràdio, com va ser l'experiència?

Era quan jo anava de llançat per la vida i estava ficat en mil coses. Vam estar fent el programa de ràdio, "Hotel Chelsea", amb l'Ivan Sánchez, el Juan Carlos Peña, el Moisés Galindo, el Marc Miralpeix, el Francesc de Castro i d'altres companys durant dos anys. Una sola hora de programa em suposava una preparació de 10 o 12 hores setmanals, així que quan es va acabar, per mi va ser, en certa manera, un alleujament. Però va ser maco parlar i escriure sobre poesia a la ràdio.

Ara parlem de la teva poesia. Fent referència al teu poema de “Si la vida es el caos, yo soy el dios que estabais esperando.” (*Los bosques de Wisconsin*). Tu et consideres un “Déu del caos”?

Bé, és la idea de que l’home, que forma part del món, un lloc caòtic, es a l’hora, un micro-cosmos, petit, contradictori i també caòtic. L’home vol ser un individu lliure que es creu el seu propi Déu i que intenta viure dins d’un ordre. Però la vida urbana multiplica aquest caos. En canvi el món rural s’identifica més amb l’ordre i la calma.

Llegint el títol del teu llibre publicat *Los bosques de Wisconsin* un pensa que has viscut a Wisconsin. És cert?

No, no hi he viscut mai allà, és un impostació literària, per allunyar el personatge de mi mateix. Com més distància amb el personatge, millor.

I per què Wisconsin?

Perquè té unes extensions de terreny molt grans. I perquè s’hi fabrica molta cervesa (riu). I a més a més, m’agraden molt els noms americans, dels indis, com Milwaukee, que vol dir alguna cosa així com “ciutat entre dues aigües”.

Seguint amb *Los bosques de Wisconsin*, hi ha un vers esgarrifós, del poema “Psycho-Killer Number One”, que diu així: “Saberte destruida me libera”. Com és la ment d’aquest personatges?

El vers simbolitza la barreja de la possessió, el desig, i l’alliberació. Els psicòpates són personatges horripilants, però la seva ment enganxa, és un univers esgarrifós però atrau i fascina, perquè en molts casos és imprevisible, actua sense seguir cap pauta. Com l’amor i la passió.

Molts poetes escriuen des de la tristesa, des de la infelicitat. Per ser un bon poeta s’ha de ser infeliç o es pot escriure des de l’alegria?

I tant que es pot! Jo mai m’he sentit tant desesperat com el què escriu en alguns poemes. He tingut moments molt durs, això sí. Hi ha punts sense retorn, on anar enrere o endavant és pitjor, però cal trobar la distància. És el nihilisme pur, un procés que porta des del no res i cap al no res, a l’estil de Nietzsche. Potser el món és així, cal acceptar-ho i buscar el teu espai de llibertat, mirant de gaudir de la vida i de no pensar tant en la transcendència.